

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci **žalobce Z. Z.**, zastoupeného Mgr. Marianem Francem, advokátem se sídlem Solní 4, 301 16 Plzeň, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 11. 8. 2003, č. j. OAM-2828/VL-07-ZA08-2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2004, č. j. 55 Az 787/2003-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11. 8. 2003 žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; zároveň vyslovil, že na žalobce se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobce napadl toto rozhodnutí včasnou žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně. V žalobě poukázal na pochybení, jichž se správní orgán podle jeho názoru dopustil v řízení o udělení azylu; učinil tak však pouze v obecné rovině citací některých ustanovení správního řádu. Žalobce se rovněž domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a že mu tedy azyl měl být udělen, resp. minimálně v jeho případě měla být vyslovena překážka vycestování; ani tato tvrzení však nijak nerozvedl. Pokud jde o skutkové důvody, odkázal žalobce na svou žádost o udělení azylu, na protokol o pohovoru a vůbec na obsah spisu žalovaného. Závěrem navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně žalobu zamítl rozsudkem ze dne 16. 9. 2004. V řízení před správním orgánem neshledal žádné vady a přisvědčil žalovanému i v hodnocení důvodů, pro něž žalobci nebyl udělen azyl.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy na nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Uvedl, že se cítí být příslušníkem sociální skupiny osob, které jsou na Ukrajině vydírány v rámci organizovaného zločinu, a dostávají se tak do neřešitelné ekonomické situace. Jak vyplývá z mezinárodních „průzkumů“, ukrajinské státní moci se nedaří efektivně bojovat s organizovaným zločinem, a tak dochází k zásahům do práv osob trpících touto trestnou činností. Žádost o azyl v jiné zemi je pro příslušníky takové sociální skupiny často jediným možným řešením jejich problémů, a ustanovení § 12 zákona o azylu by tak nemělo být vykládáno restriktivně,

nýbrž naopak extenzivně: i pronásledování ze strany soukromých osob, jemuž stát původu žadatele nedokáže efektivně čelit, by tak mělo být důvodem pro udělení azylu. Takové pronásledování totiž přináší postiženým osobám minimálně stejná příkoří a vede k týmž důsledkům jako pronásledování státní mocí. Proto měl žalovaný podle názoru stěžovatele učinit dotaz na Ministerstvo zahraničí ohledně situace při potírání organizovaného zločinu na Ukrajině a teprve pak vyvodit správné závěry. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Závěrem stěžovatel požádal o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, neboť potřebuje být pro uplatňování svých práv u soudu nadále přítomen v České republice. S ohledem na odmítnutí kasační stížnosti se však tato žádost stala bezpředmětnou, a soud o ní proto samostatně nerozhodoval.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Stěžovatel vyjádřil v kasační stížnosti přesvědčení, že splňuje předpoklady pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jelikož je příslušníkem sociální skupiny pronásledované ze strany organizovaného zločinu. Skutečnost, že je u něj dán důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, konstatoval stěžovatel už v žalobě; učinil tak však pouze v obecné rovině, bez jakéhokoliv upřesnění spočívajícího v tvrzené příslušnosti k pronásledované sociální skupině (či vůbec ve vymezení sociální skupiny, jíž se cítí být součástí), která by - s přistoupením dalších okolností – mohla dávat chování jeho pronásledovatelů charakter diskriminačních činů ve smyslu azylově relevantním. Takové holé žalobní tvrzení nedosahuje kvality žalobního bodu, který by následně mohl být s úspěchem uplatněn v kasační stížnosti coby stížní bod. Jak kasační, tak i stížní body jsou totiž zpravidla tvořeny nejen důvody právními, ale též důvody skutkovými: teprve ony jsou pojítkem mezi abstraktní právní normou a konkrétně vylíčenou situací účastníka řízení a jen na jejich základě lze namítat, že ta či ona právní norma měla nebo neměla být užita. Samotnou skutečnost, že v žalobě se objevuje odkaz na tutéž právní normu či citace totožného zákonného textu jako později v kasační stížnosti, proto nelze považovat za uplatnění důvodu v předešlém řízení, jak to žádá § 104 odst. 4 s. ř. s. I když stěžovatel zdánlivě namítal již před krajským soudem totéž – tj. nesprávné posouzení podmínek § 12 zákona o azylu – kvalitativně se v kasační stížnosti jedná o důvod založený na odlišných tvrzeních, a tedy důvod jiný, který je v kasačním řízení nepřijatelný.

Jelikož kasační stížnost neobsahuje žádný jiný stížní bod, je nepřijatelná jako celek a Nejvyšší správní soud ji jako takovou odmítl [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2005

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu